

סדר הלימוד ליום י"ז שבט (חילולת רבי חיים פלאג'י ב"ר יעקב זי"ע):

סדר לקוטי מוהר"ן הי"מ"י:

תורה נר

וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה'
בשבעתיכם, מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה
לא תעשו (במדבר כ"ח):

א כו יש בכל אחד מישראל בחינת מלכות, וכל אחד לפי
בחינתו, כן יש לו בחינות מלכות. יש שהוא שורר
בביתו, ויש שהוא מושל ביותר, וכן יש שהוא מושל על כל
העולם, כל אחד לפי בחינת המלכות שיש לו. בבחינות: "שרי
אלפים ושרי מאות ושרי חמשים ושרי עשרות" (שמות י"ח):

**ובחינות המלכות הזאת שיש בכל אחד, היא באתגליא
ובאתפסיא. באתגליא, הינו הממשלה שיש לכל
אחד לפי בחינתו, שהוא מושל על אלו האנשים באתגליא, כפי
בחינת המלכות שלו כנ"ל. ובאתפסיא הוא, כי גם יש לכל אחד
לפי בחינתו בחינת מלכות באתפסיא. דהינו שאף שבאתגליא
נראה שאין לו שום ממשלה על אלו האנשים, עם כל זה
באתפסיא ובהעלם גדול, הוא מושל על אלו האנשים. כי נשמתם
הם תחתיו, ונכנעים תחתיו. וגם זאת הבחינה של מלכות
באתפסיא, היא לכל אחד לפי בחינתו בבחינת: "שרי אלפים,
ושרי מאות" וכו':**

וַיֵּשׁ אֶחָד שְׁבָאֲתַגְלִיָּא אֵין לוֹ שׁוּם מְמַשְׁלָה, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן
בְּאֲתַכְסִיָּא וּבְהָעֵלִם גְּדוֹל, הוּא מוֹשֵׁל עַל כָּל הַדּוֹר, וְאַפְלוֹ
עַל כָּל צְדִיקֵי הַדּוֹר. כִּי כָּל נְשָׁמוֹתֵיהֶם הֵם כָּלָם תַּחַת מְמַשְׁלָתוֹ
וּמְלָכוֹתוֹ, וְכָלָם נִכְנָעִים וְכַפּוּפִים אֵלָיו. רַק שְׁהוּא בְּהָעֵלִם גְּדוֹל,
בְּבַחֲיִנּוֹת (מְלָאכֵי א): "בְּכָל מָקוֹם מְקַטֵּר וּמְגַשׁ לְשָׁמַיִם". שְׁאַף שְׁהֵם
עוֹבְדִים עֲבוֹדַת־אֱלִילִים, עַל כָּל זֶה בְּהָעֵלִם גְּדוֹל הֵם כָּלָם נִכְנָעִים
אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְעוֹבְדִים אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, רַק שְׁהוּא בְּהָעֵלִם גְּדוֹל. כְּמוֹ
כֵּן זֹאת הַבְּחִינָה שֶׁל מְלָכוֹת בְּאֲתַכְסִיָּא, שְׁאַף שְׁבָאֲתַגְלִיָּא אֵין לוֹ
שׁוּם מְמַשְׁלָה, עִם כָּל זֶה בְּהָעֵלִם גְּדוֹל, הוּא מוֹלֵךְ עֲלֵיהֶם, וְהֵם כָּלָם
תַּחֲתָיו וְנִכְנָעִים אֵלָיו:

ב וְצָרִיד כָּל אֶחָד, לְבָלִי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם בְּחִינּוֹת הַמְּלָכוֹת שְׁיֵשׁ
לוֹ לְהַנָּאֵתוֹ וּלְצָרְכוֹ. שְׁלֹא תִהְיֶה בְּחִינּוֹת הַמְּלָכוֹת
אֲצִלוֹ כְּעֶבֶד לְמִלְאֵת תַּאֲוָתוֹ, רַק שְׁתִּהְיֶה בְּחִינַת הַמְּלָכוֹת בְּבַחֲיִנַת
בֶּן חוֹרִין. בְּבַחֲיִנַת (קַהֲלַת י): "אֲשֶׁרִיד אֶרֶץ שְׁמַלְכֶךָ בֶּן חוֹרִין",
שְׁהַמְּלָכוֹת יִהְיֶה אֲצִלְךָ בֶּן חוֹרִין, לְבָלִי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ לְהַנָּאֵתְךָ:

וְזֶה בְּחִינַת מְרֻדְכֵי, בְּחִינַת מֶרְדֹּךְ דְּרוּר (חֲלִין קל"ט:). שְׁהַמְּרוֹת,
הֵינּוּ הַמְּלָכוֹת, יֵשׁ לָהּ דְּרוּר וְחֲרוֹת, שְׁלֹא לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ
לְהַנָּאֵתוֹ וּלְצָרְכוֹ, כִּי אִם לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, בְּבַחֲיִנּוֹת (עֲבִדְיָה א):
"וְהִיֵּתָה לְה' הַמְּלוּכָה". דְּהֵינּוּ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַמְּלָכוֹת לְעֲבוֹדַת
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, דְּהֵינּוּ לְהַזְהִיר וּלְהוֹכִיחַ אֶת כָּל הַנְּשָׁמוֹת שֶׁנִּכְנָעִים
אֵלָיו, כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי בְּחִינּוֹת הַמְּלָכוֹת שְׁיֵשׁ לוֹ בְּאֲתַגְלִיָּא
וּבְאֲתַכְסִיָּא. הֵן אִם הוּא מוֹשֵׁל בְּבֵיתוֹ, צָרִיד לְהַזְהִיר וּלְהוֹכִיחַ אֶת
בְּנֵי בֵיתוֹ. וְאִם יֵשׁ לוֹ מְמַשְׁלָה יוֹתֵר, מְטַל עָלָיו לְהַזְהִיר יוֹתֵר וְיוֹתֵר
אֲנָשִׁים, לְפִי בְּחִינַת הַמְּלָכוֹת שְׁלוֹ:

ג וְצָרִיד: לְהַמְשִׁיד אַרְיכוֹת יָמִים לְתוֹךְ הַמַּלְכוּת, שְׁלֹא תִהְיֶה בְּבַחֲיִנּוֹת (פְּסָחִים פ"ז): 'הַרְבַּנּוֹת מִקְבַּרְת אֶת בְּעַלְיָה'. כִּי כָל אֶחָד לְפִי בְּחִינַת הַמַּלְכוּת שְׁיִישׁ לוֹ, הוּא בְּחִינַת צוּפָה, שְׂמֻטָּל עָלָיו לְהִזְהִיר וּלְהִזְכִּיחַ אֶת הָאֲנָשִׁים שֶׁהֵם מִשְׁרָשׁוֹ, שְׁיִישׁ לוֹ בְּחִינַת מַלְכוּת עָלֵיהֶם. וְאִם הוּא מִזְהִיר וּמוֹכִיחַ אוֹתָם, אֲזִי הוּא עוֹשֶׂה אֶת שְׁלוֹ, וּמְצִיל אֶת נַפְשׁוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יְחִזְקֵאל ג'): "צַפָּה נְתִיתִיךָ לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְכוּ', וְאַתָּה כִּי הִזְהַרְתָּ רָשָׁע וְלֹא שָׁב מִרְשָׁעוֹ וְכוּ', הוּא בְּעוֹנֵנו יָמוֹת וְאַתָּה אֶת נַפְשְׁךָ הִצַּלְתָּ". אֲבָל אִם אֵינוֹ מִזְהִיר וּמוֹכִיחַ אוֹתָם, אֲזִי הָעֵנֵשׁ עָלָיו (כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב שָׁם), וְעַל כֵּן 'הַרְבַּנּוֹת מִקְבַּרְת אֶת בְּעַלְיָה'. וְעַל־כֵּן צָרִיד לִרְאוֹת לְהַמְשִׁיד אַרְיכוֹת יָמִים לְתוֹךְ הַמַּלְכוּת, דְּהֵינּוּ שִׁירָאָה שְׁיִוְכַל לְהִזְהִיר וּלְהִזְכִּיחַ אוֹתָם:

אֵד: אֵיךְ אֶפְשָׁר לוֹ לְהִזְהִיר וּלְהִזְכִּיחַ אוֹתָם, כִּי אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה שֶׁצָּרִיד לָהֶם, וְגַם אֵינָם אֶצְלוֹ לְהִזְכִּיחַ אוֹתָם. וְעַל־כֵּן צָרִיכִין לָזֶה דַּעַת, כִּדִּי לִידַע אֵיךְ לְהִזְכִּיחַם. וְלָבוֹא לַדַּעַת הַזֶּה, הוּא גַם כֵּן עַל־יְדֵי אַרְיכוֹת יָמִים בְּעֶצְמוֹ. וְזֶה שֶׁאוֹמְרִים הָעוֹלָם שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ מַחֲיָיו, כִּי עֶקֶר הַיְדִיעָה הוּא מַחֲיָיִם, מֵאַרְיכוֹת יָמִים:

כִּי: לָבוֹא לְאַרְיכוֹת יָמִים, הוּא עַל־יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה. כִּי אוֹרִיתָא שְׂמָא דְקַדְשָׁא בְרִידָה הוּא (תְּקוּנָה י' דָּף כ"ה:), וְכְמוֹ כְּשֶׁצָּרִיכִין לְקָרוֹת אֶת אֶחָד קוֹרִין אוֹתוֹ בְּשֵׁמוֹ, כֵּן כְּשֶׁצָּרִיכִין לְקָרוֹת אֶת חַי הַחַיִּים, כִּדִּי לְהַמְשִׁיד מִמֶּנּוּ חַיִּים וְאַרְיכוֹת יָמִים, צָרִיד לְקָרוֹת אוֹתוֹ בְּשֵׁמוֹ כְּבִיכּוֹל, וּשְׁמוֹ הוּא הַתּוֹרָה כַּנֶּ"ל. נִמְצָא שֶׁעַל־יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה, קוֹרִין אֶת הָאַרְיכוֹת יָמִים. וְעַל כֵּן מִזְהִיר הַמֶּלֶךְ עַל עֶסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹתֵר מִכָּל הָעוֹלָם, מִחֲמַת שֶׁהוּא צָרִיד לְקָרוֹת אֶת הָאַרְיכוֹת יָמִים לְתוֹךְ הַמַּלְכוּת כַּנֶּ"ל. וְזֶה שֶׁכָּתוּב בְּפָרְשַׁת הַמֶּלֶךְ,

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּקְלָר מְאֹד מְנוֹהֵרֵינִי זֶה לְ"עֵד לְעֵד מִקֻּוּהָ שִׁדְרָה לְעֵד מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" ע
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יִשְׁבֵּת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

(דְּבָרִים י"ז): "וְהִיתָה עִמּוֹ וְקָרָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו לְמַעַן יֵאָרִיךְ יָמָיו עַל מַמְלַכְתּוֹ". וְזֶה: "וְקָרָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו". "וְקָרָא" בּוֹ דִּיקָא, הֵינּוּ שְׁעַל-יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה הוּא קוֹרָא אֶת הַחַיִּים כַּנֶּ"ל. וְזֶה: "יְמֵי חַיָּיו". יְמֵי חַיָּיו דִּיקָא, כִּי כְּשֶׁמְקַבְּלִין אֶת הַחַיּוֹת, צָרִיךְ לְקַבֵּל בְּמִדָּה. כִּי בְּלֹא מִדָּה וְצִמְצוּם אֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל אֶת הַחַיּוֹת מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מִחֲמַת רַבּוּי אֹר, כִּי רַבּוּי הַשְּׁמֹן גּוֹרֵם כַּבּוּי הַנֵּר, עַל-כֵּן צָרִיךְ לְקַבֵּל הַחַיּוֹת בְּמִדָּה, וְזֶה זֹכִינ׳ עַל-יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה.

סֵדֶר קִצּוֹר לְקוֹפְטֵי מְנוֹהֵרֵינִי הַיּוֹמֵי:

וּבֵינֵם הַבְּכוֹרִים - גו

א כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ בְּחִינַת מַלְכוּת וּמְשָׁלָה לְפִי בְּחִינַתוֹ. יֵשׁ שֶׁהוּא שׁוֹרֵר בְּבֵיתוֹ וְיֵשׁ שֶׁהוּא מוֹשֵׁל בְּיוֹתֵר וְכֵן יֵשׁ שֶׁהוּא מוֹשֵׁל עַל כָּל הָעוֹלָם. וּבְחִינַת הַמַּלְכוּת הַזֹּאת שֶׁיֵּשׁ בְּכָל אֶחָד הִיא בְּאֵתְגַלְיָא וּבְאֵתְכַסְיָא (עֵין פְּנִים). וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד לְזָהֵר בְּיוֹתֵר לְבָלִי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַמַּלְכוּת וְהַמְּשָׁלָה שֶׁיֵּשׁ לוֹ לְהִנָּאֵתוֹ וּלְצַרְכּוֹ כִּי אִם לְעַבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְבַד, דְּהֵינּוּ לְהַזְהִיר וּלְהוֹכִיחַ אֶת כָּל הַנְּכַנְעִים תַּחְתָּיו לְהַשִּׁיבָם אֶל ה'. אִם הוּא מוֹשֵׁל בְּבֵיתוֹ לְבַד צָרִיךְ לְהַזְהִיר וּלְהוֹכִיחַ אֶת בְּנֵי בֵיתוֹ בְּעַבּוֹדַת ה', וְאִם יֵשׁ לוֹ מְשָׁלָה יוֹתֵר כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתוֹ מְטַל עָלָיו לְהַזְהִיר וּלְהוֹכִיחַ יוֹתֵר וְיוֹתֵר אֲנָשִׁים כָּל אֶחָד לְפִי הַמְּשָׁלָה שֶׁיֵּשׁ לוֹ:

ב כָּל אֶחָד לְפִי הַמְּשָׁלָה שֶׁיֵּשׁ לוֹ כְּשֶׁאֵינּוּ נִזְהָר לְהוֹכִיחַם וּלְהַזְהִירָם כָּרְאוּי הוּא נֶעְנֵשׁ עֲלֵיהֶם וְנִתְקַצְרִין יָמָיו חֵם וְשָׁלוֹם וְעָלָיו נֶאֱמַר: 'אוֹי לְרַבָּנוֹת שֶׁמְקַבְּרַת אֶת בְּעַלְיָה' (פְּסָחִים פ"ז). אֲבָל כְּשֶׁמוֹכִיחֵם וּמְזַהֵרֵם בְּעַבּוֹדַת ה' הוּא מְשִׁיךְ חַיִּים וְאֵרִיכַת יָמָיו: ג אֲבָל אֵי אֶפְשָׁר לְהוֹכִיחַם וּלְהַזְהִירָם כָּרְאוּי כִּי אִם עַל-יְדֵי עֶסֶק

התורה. שעל-ידי-זה יכולים להזכיר לכל אחד ואחד אפלו לרחוקים ממנו מאד ואפלו אם אינו יודע מה שצריך להם. כי על-ידי עסק התורה זוכים שגם הרחוקים מאד ישמעו קול התורה שמכרזת וצועקת תמיד: "עד מתי פתים תאהבו פתי" (משלי א' כב) ועל-ידי-זה ישובו כלם אל ה'.

סדר תשיעי מו'ת"ר"ן ה'ת"פ"ג:

של (מ) אמר אני יכול לעשות מכלכם צדיקים גמורים נוראים, אבל מה יהיה אם-כן יעבד השם יתברך בעצמו את עצמו (כלומר שרצונו הוא שאנחנו בעצמנו נתיגע בכחו ועצותיו הקדושים להשיג עבודת השם. אבל לא שהוא יתן הכל לגמרי). וכן שמעתי עוד בכמה לשונות שאמר, אני יכול לתן יראה להאדם עד שיצא מחייו ויתבטל במציאות.

ופעם אחת בקש מאתו אחד מאנשי-ש'לומנו הרבה בענין זה שיתן לו יראה. [כמדמה לי הכותב שזה היה ר' שמעון המושמש שלו (מכת"י)] ודבר עמו רבנו זכרוננו לברכה דברים כעין הנ"ל שבודאי יכול לתן [לו] יראה עצומה רק שאין זה תכלית, כי אם-כן יתבטל במציאות. והאיש הנ"ל היה משתוקק אף-על-פי-כן שיאיר עליו יראה עצומה, ואחר-כך יצא האיש מלפניו ונפל עליו יראה עצומה ומפלגת מאד, והתחיל לצעק להשם יתברך בקולות משנות מה שלא היה רגיל בכך עד שכמעט יצא מחיותו ונמשך כך עד למחרתו. ולמחרת נכנס אצלו ושאל אותו רבנו זכרוננו לברכה אם הגיע אליו יראה השיב לו האיש הנ"ל שוב איני רוצה בזה, ובקש מאתו שיקח ממנו זאת וחזר ולקח ממנו ושב לקדמותו.

וכן אמר לאחד אם הייתי מעביר ידי על עיניך היית רואה גדולות

על-ידי-זה זוכין לחלם על-ידי מלאך, ואז הוא נקרא אדם; וכן להפך, כשאין המחין זכים אזי החלום על-ידי שד, חם ושלום, ואז הוא נדמה כבהמה (שם).

טג גם יש להמאכלים חלק בחלום, על-כך לפעמים נפגם החלום בבחינת חלום על-ידי שד, חם ושלום, על-ידי המאכלים, ויכולים לבוא על-ידי-זה לטמאת קרי, חם ושלום. והתקון לזה הוא שמחה, להתחזק להיות בשמחה (שם).

סג גם לפעמים על-ידי רבנים ודיינים שאינם כשרים, שמעותין את המשפט, על-ידי-זה בא טמאת המקרה, חם ושלום. והתקון לזה הוא קשור המרכבה, והוא מה שנתיסד מקדמונים לומר קדם השנה: "בשם ה' וכו' מימיני מיכאל וכו'", שהוא קשור המרכבה, והיא סגלה להנצל מטמאת הנ"ל שבא על-ידי עוונות המשפט של הדיינים שאינם כשרים כנ"ל (שם).

סד המוח והדעת של אדם הוא מגן בפני תאוות נאוף. כי יש שלשה מחין באדם, וכל אחד ואחד הוא מחצה פרוסה בפני זאת התאוה. כי עקר התגברות זאת התאוה הוא על-ידי רוח שטות, על-כך צריך כל אדם לידע ולזכר זאת, שבכל פעם שרוצים להתגבר עליו התרחורים אלו, חם ושלום, יברח מיד מהרוח-שטות אל הדעת ויפרם מחצות המחין בפני זאת התאוה, כי הדעת האמתית מגן בפני זאת התאוה כמו מחצה ממש. והבן זאת, כי אי אפשר לבאר זאת, רק כל אחד יבין מעצמו איך לברח ולהסיח דעתו מהרוח-שטות הנ"ל ולהמשיך עצמו אל הדעת שהיא בחינת מחצה פרוסה בפניהם וכנ"ל (שם ח).

סז על-ידי כעס אכזריות נפגם הדעת ועל-ידי-זה בא תאוות נאוף, חם ושלום, ואזי התפלה בבחינת דין ואזי הסטרא-אחרא יונקים

גַּם שָׁמַעְתִּי בְשֵׁמוֹ שֶׁאָמַר: כְּשִׁזְכִּין לַדַּעַת הַשָּׁלֵם אֲזִי יְכוּלִין לַעֲשׂוֹת וְלַעֲבֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַבֵּעַ שָׁעָה מֵה שְׁאָדָם אַחַר צָרִיד לַעֲבֹד וְלַהֲתִינֵעַ עַל זֶה שִׁבְעִים שָׁנָה:

קָעָה קָדָם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אָמַר: אֵינִי יוֹדֵעַ אִיךָ הַצְּדִיקִים עוֹשִׂים פְּדִיוֹן כִּי צָרִיכִין לִידַע כָּל הָעֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה [כ"ד] בְּתֵי דִינִין כִּי כְּשִׁמְבִיאִים הַפְּדִיוֹן צָרִיד לִידַע בְּאִיזָה בֵּית דִּין דָּנִין אוֹתוֹ כִּי אוֹלֵי הוּא עוֹשֶׂה פְּדִיוֹן וְהַמִּתְקָה הַשֵּׁדָה לְבֵית דִּין זֶה, וּבְאַמַּת הוּא נִדוֹן בְּבֵית דִּין אַחַר, וְעַל כֵּן צָרִיד לִידַע בְּאִיזָה בֵּית דִּין הוּא נִדוֹן וְלִידַע הַפְּדִיוֹן וְהַמִּתְקָה שֶׁל אוֹתוֹ הַבֵּית דִּין:

אֲנִי יוֹדֵעַ כָּל הָעֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה בְּתֵי דִינִים וְאֲנִי יְכוּל לַעֲשׂוֹת אֶפִּיל־אֲצִיעַ (עֲרֵעוֹר) מִבֵּית דִּין לְבֵית דִּין עַד הָעֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה בְּתֵי דִינִים, דִּהְיִינוּ שְׁאֲנִי יְכוּל לֹאמַר שְׁאִינוּ נִרְאָה לִי הַמְּשַׁפֵּט שֶׁל בֵּית דִּין זֶה וְאֲנִי רוֹצֶה לָדוֹן בְּבֵית דִּין אַחַר וְכֵן מִבֵּית דִּין לְבֵית דִּין עַד כָּלָם וּמִסְתַּמָּא מוֹעִיל בּוֹדָאִי, כִּי עַל כָּל פָּנִים בֵּין כָּךְ וּבֵין כָּךְ נִמְשָׁךְ וְנִדְחָה הַמְּשַׁפֵּט, וּכְשֶׁנִּמְשָׁךְ קַל יוֹתֵר הַדְּבָר כִּי בְּתוֹךְ כָּךְ עוֹשֶׂה אוֹתוֹ הָאָדָם אִיזָה מִצָּוָה וְכִיּוֹצֵא וְאֶפְלוּ אִם אִינוּ מוֹעִיל אֲנִי יְכוּל לַעֲשׂוֹת "אֲנִידַע נְסֻעֲנִיא" דִּהְיִינוּ לְשַׁלַּח הַדְּבָר לְהַקִּיֶסֶר בְּעֲצָמוֹ וְזֶהוּ מְלָאכָה גְּדוּלָה וְחֻכְמָה גְּדוּלָה זֶה אִינוּ יוֹדֵעַ שׁוֹם אֶחָד בְּדוֹר וְגַם לֹא יוֹדֵעַ עֲדִין מִזֶּה שׁוֹם אָדָם כִּי הוּא מְלָאכָה גְּדוּלָה לְהַכְנִים כָּל הַבְּקָשָׁה בְּתוֹךְ אִיזָה תִּבּוֹת בְּמִסְפָּר וְגַם לִתֵּן הַכָּבוֹד לְהַקִּיֶסֶר כָּרְאוּי כִּי בּוֹדָאִי אִי אֶפְשָׁר לְשַׁלַּח הַרְבֵּה דְּבָרִים לְהַקִּיֶסֶר וְכוּ':

גַּם אָמַר אֵינִי יוֹדֵעַ אִיךָ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת פְּדִיוֹן, כִּי אִי אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת פְּדִיוֹן כִּי אִם כְּשִׁיּוֹדְעִין אִיךָ הִיָּה נוֹהֵג הַכֹּהֵן גְּדוּל עִם הַשְּׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח:

מכבה: (ג) שכח נר על הטבלא מנער את הטבלא והוא נופל אפילו אם הוא דולק רק שלא יכוין לכבותו: הגה וטוב לעשותו ע"י א"י במקום שא"צ כ"כ (כל בו) ובלבד שיהא נר של שעוה וכיוצא בו או שלא יהא בו שמן אבל אם יש בו שמן א"א שלא יקרבונו אל הפתילה ונמצא מבעיר ואם הניחו עליה מדעת אסור לנערה שהרי הטבלא היא בסיס (פי' דבר הנושא דבר אחר תרגום ואת כנו וית בסיסיה) לדבר האסור. הגה ומכל מקום מותר ליגע בטבלא הואיל ואינו מטלטל הנר והוא הדין שמותר ליגע במנורה שבבית הכנסת והנרות דולקות עליו ובלבד שלא ינענע (מרדכי פכ"ב): (ד) מותר להניח נר של שבת מבע"י ע"ג אילן וידלק שם בשבת דליכא למיחש דלכשיכבה לשקליה מיניה ונמצא משתמש במחובר אבל אין מניחין נר של יו"ט ע"ג אילן דשקיל ומנח ליה ונמצא משתמש באילן: (ה) מותר לכפות קערה ע"ג הנר בשבת כדי שלא יאחוז האור בקורה:

סימן רעה (א) מותר לכבות הנר בשביל שיישן החולה שיש בו סכנה:

סימן רעט (א) נר שהדליקו בו באותה שבת אע"פ שכבה אסור לטלטלו וכן מותר השמן שבנר שהדליקו בו באותה שבת אסור לטלטלו ולהסתפק ממנו באותה שבת: (ב) נר זה שאמרנו שאסור לטלטלו אפילו לצורך גופו ולצורך מקומו אסור ויש מי שהתיר ולא נראו דבריו. הגה ויש אומרים דמי שהוא איסטנים והנר מאים עליו מותר להוציאו דהוי לדידיה כגרף של רעי והמחמיר לא הפסיד (מרדכי ריש ביצה): (ג) לטלטל נר ע"י שנותנין עליו לחם בשבת אסור ואם נתן עליו הלחם מבע"י יש מי שמתיר לטלטלו בשבת ע"י לחם זה ואין לסמוך עליו:

חיים שיש בהם יראת שמים, חיים שנזכה בהם לסור מרע לגמרי, ולשוב בתשובה שלמה באמת, ולעבד אותך באמת ובלב שלם ובענוה אמתית כל ימי חיינו אנחנו וזרעינו מעתה ועד עולם, עד שנזכה לחיים נצחיים, ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים אמן נצח סלה ועד:

תפלה נט תשכד: "אשרי שומרי משפט עשה צדקה בכל עת צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניך" רבונו של עולם מלא רחמים, אוהב משפט זכני ברחמיך הרבים למשפט דקדשה, שאזכה לשפט עצמי בכל עת על כל הדברים אשר אני עושה, ולחשב דרכי ולישב דעתי היטב בכל יום ויום, להשפט בעצמי הן על העבר הן על העתיד, עד שאזכה להוציא משפטי לאור, לברר לי דרך ישרה שאלך בה, באפן שאזכה לעשות רצונך ולשמר חקיך ומשפטיך באמת, ולא איגע לריק ולא אלד לבהלה, ולא אטה מן המשפט האמת והישר, ולא אטעה את עצמי חם ושלום רק אזכה לשפט ולדון את כל עסקי ומעשי באמת לאמתו, למען אזכה לשוב אליך באמת כרצונך הטוב "כמשפטיך חייני ואשמרה עדות פיה" חום וחמל עלי בחסדיך העצומים, ותזכני שיהיה יצר הטוב שופטי ואזכה להתבודד בכל יום ולהסתכל על עצמי היטב היטב, ולרחם עלי ולהשפט בעצמי על כל המעשים אשר עשיתי מעודי עד היום הזה, ולחשב עצות ותחבולות, איך למלט נפשי מני שחת, ולקבל עלי קבלה חזקה בלב שלם באמת לשמר מצותיך וחקיך ומשפטיך תמיד, עד שיתלהב לבי בהתלהבות גדול וחזק מאד אליך באמת כרצונך הטוב, עד שאזכה עלידי התלהבות הלב לכלות ולשרף ולבער כל הרע שנאחו בי, הן הרע שנאחו בי על ידי מעשי הרעים, הן הרע

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'קמ"ד
זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שְׁנֵאֵחֹז בִּי עַל יְדֵי אַחֲרִים, שְׂאֲנִי עֹסֵק לְדַבֵּר עִמָּהֶם בִּירְאֵת שָׁמַיִם
לְקָרְבָם לְעִבּוּדְתֶךָ, כַּאֲשֶׁר גִּזְרַתְּ עָלֵינוּ עַל יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים
שֶׁכָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מְחַיֵּב לְהִשְׁתַּדֵּל לְקָרֵב בְּנֵי אָדָם לְעִבּוּדְתֶךָ, כִּי
כָּל יִשְׂרָאֵל עֲרֵבִים זֶה בָּזֶה אֲבָל אַתָּה יוֹדֵעַ רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת שֵׁישׁ עַל
זֶה, וְגִדְּל הַתְּנָרוֹת הָרַע שֶׁמִּתְנַגֵּה בָּזֶה הָאִישׁ הָעֹסֵק לְקָרֵב רְחוּקִים
לְעִבּוּדְתֶךָ, כִּי הָרַע שֶׁל אֱלוֹ הָאֲנָשִׁים רוֹצֵה לְהִתְאַחֵז בְּלֵב הַמְּקָרֵב
חַם וְשָׁלוֹם, לְהַטּוֹת לְבָבוֹ חַם וְשָׁלוֹם מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ:

תִּשְׁכַּח: עַל כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ לְהַפִּיל תְּחִנָּתִי מִוֶּל קֶדְשְׁתֶּךָ, שֶׁתִּרְחַם
עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְתַחֲמַל עָלֵינוּ בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה, וְתִשְׁפִּיעַ
עָלֵינוּ חֲכָמָה וּבִינָה וְדַעַת דְּקֹדֶשָׁה, וַיִּמְשֵׁךְ עָלֵינוּ מֵעֵין הַחֲכָמָה
הַיּוֹצֵא מִבֵּית ה', וְתִזְכְּנוּ לְמִשְׁפָּט דְּקֹדֶשָׁה, וְלִכְלֹכַל דְּבָרֵינוּ בַּמִּשְׁפָּט,
עַד שִׁיתְעוֹרֵר אִישׁ הַמִּשְׁפָּט וַיִּשְׂרַף כָּל הָרַע שֶׁל כָּל הָרְחוּקִים
הַמְּתַקְרְבִים לְעִבּוּדְתֶךָ עַל יְדֵינוּ וַיְהִי לָנוּ כַּח לְהַחֲזִיר אֲנָשִׁים רַבִּים
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ וּלְקָרֵב נְפֹשׁוֹת רַבּוֹת לְעִבּוּדְתֶךָ בְּאַמֶּת
וּלְבָנוֹת מֵהֶם הַיִּכַּל הַקֹּדֶשׁ, לְגִדְּל וּלְרוּמָם וּלְנִשְׂא וּלְהַעֲלוֹת כְּבוֹדְךָ
הַגְּדוֹל עַל יָדָם, כִּי זֶה עֵקֶר כְּבוֹדְךָ כְּשֶׁתִּרְחוּקִים מִתְּקָרְבִים
לְעִבּוּדְתֶךָ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "רָם עַל כָּל גּוֹיִם ה' עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ" וְלֹא
יִזִּיק לָנוּ הָרַע שֶׁלָּהֶם כָּלֵל, רַק נִזְכָּה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׂרְף וּלְבַעַר הָרַע
מִלְּבָבֵנוּ עַל-יְדֵי אִשׁ הַמִּשְׁפָּט דְּקֹדֶשָׁה, וַיִּתְּלֵהָ הַלֵּב בְּהַתְּלַהּבוֹת
גְּדוֹל וַיֵּשֶׁב עַל כַּפֵּי הַמִּשְׁפָּט, וַיְהִי נִשְׂרַף כָּל הָרַע לְגַמְרִי, וְלֹא
יְהִי שׁוֹם כַּח לְהָרַע וְהַקְּלָפוֹת לְהִתְאַחֵז חַם וְשָׁלוֹם, לֹא בְּלִבָּנוּ וְלֹא
בְּלֵב הַנְּפֹשׁוֹת הַמְּתַקְרְבִים לְעִבּוּדְתֶךָ, וְרוֹצִים לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה
שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ וְנִזְכָּה שִׁיתְעוֹרֵר כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ לְעִבּוּדְתֶךָ בְּאַמֶּת,
וַיַּעֲשׂוּ כָּלֵם אֲגָדָה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵב שָׁלוֹם, וַיִּשְׁמְעוּ רְחוּקִים
וַיָּבֹאוּ וַיִּכִּירוּ כַּח מַלְכוּתְךָ, וַיִּקְרָא מִקְרָא שֶׁכָּתוּב: "וְהָיָה (כָּל) הַנְּשָׂאֵר

בְּצִיּוֹן וְהִנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַיִם, קְדוֹשׁ יֵאמַר לוֹ, כָּל הַכֶּתוּב לַחַיִּים
בִּירוּשָׁלַיִם" וַיִּתְבַּטַּל הָרַע לְגַמְרֵי וְתָשִׁיב שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרְאֵשׁוּנָה
וַיִּזְעַצְעֵנוּ כְּבַתְּחִלָּה, וְתִמְלֹךְ אֶתָּה ה' לְבִדְךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים בְּצֶדֶק
וּבְמִשְׁפָּט וַיִּקְיֵם מִקָּרָא שְׁכָתוּב: "וְה' לְעוֹלָם יֵשֵׁב, כּוֹנֵן לַמִּשְׁפָּט
כְּסֵאוֹ" וְתִבְטַל כָּל הַקְּלָפוֹת וְכָל הַסְּטָרִין אֲחֵרֵינִין מִן הָעוֹלָם: